

Părintele Arsenie Papacioc

Leacuri pentru frământările omului contemporan

Ediție alcătuită de
Ieromonah Benedict Stancu

Editura Elena
Constanța

Cuprins

Întâmpinare	5
Echilibrul liniștitor al omului duhovnicesc	8
Oamenii vor ca Dumnezeu să asculte de ei	25
Când nu mai lupți și te complaci în patimi, atunci te faci casă de draci și se prind fel de fel de duhuri rele	30
Libertatea nu e un concediu după care tânjesc oamenii	35
Ești intelectual – fii armonios cu Cel ce te-a creat!	38
Vrei să-i ajuți pe frații tăi? Trăiește tu o viață așa cum trebuie!	41
Să aprindeți acest foc în voi	51
Nepăsarea față de celălalt	65
Să te așezi pe poziția de martir	70
Nu vă spun că trebuie să vă faceți călugări, dar m-ar bucura să ajungeți creștini trăitori	81
Iubirea fără Hristos nu are niciun gust	85
Adevărata mângâiere - o rugăciune ruptă, fără interes și fără oprire	127
Despre păcatul luciferic	142

Diavolul „nu știe” cât de mult lucrează la mântuirea omului, căci, dacă ar ști, ar fi mai puțin ispititor	149
Leșisem din moarte și bâjbâiam în căutarea veșniciei	153

Redactor: Gabriel Mitroi

Foto copertă: Cristina Nichituș Roncea

© Editura Elena

© Ierom. Benedict Stancu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Părintele Arsenie Papacioc / Leacuri pentru
frământările omului contemporan

Ieromonah Benedict Stancu. – Constanța: Editura
Elena, 2016

ISBN 978-606-94059-2-5

Întâmpinare

Îndemnurile duhovnicilor izvorâte din darul deosebirii sunt întotdeauna cele potrivite, cele care ne rezolvă problemele, cele care nu sunt numai cuvânt, ci și leac, balsam care vindecă, transformă, schimbă și așa-l consacră pe duhovnicul pe care nici o altă decizie nu-l consacră ca atare. Astfel în mod firesc cuvintele Părintelui Arsenie Papacioc pot fi numite *leacuri pentru frământările omului contemporan*.

Sfântul Iustin Popovici descria darul deosebirii astfel: „Este extrem de greu să te orientezi asupra duhurilor, căci deosebirea duhurilor este deopotrivă darul Sfântului Duh și lucrarea omului - și aceasta este o întreagă știință. Duhul Sfânt este Cel ce dă omului darul «deosebirii duhurilor» (I Cor. 12, 10), și îl dă prin credință și prin toate celelalte virtuți care împreună alcătuiesc o neîmpărțită lucrare [făptuire] evanghelică; această lucrare este, întru totul, deopotrivă a harului dumnezeiesc și a liberei străduințe a omului. Trebuie timp ca omul să se obișnuiască și să lucreze întru deosebirea duhurilor: aceasta se dobândește treptat, și doar cei desăvârșiți primesc darul de a discerne duhurile, darul de a se orienta cu toată limpezimea, de a recunoaște și de a observa cu toată claritatea binele și răul în esența lor”.

Părintele Zaharia Zaharou sublinia importanța capitală a receptivității noastre față de învățătura transmisă de acești Părinți duhovnicești: „fără încrederea în Bătrânii noștri și fără credincioșia față

de ei, nu vom izbuti să ne unim deplin cu Trupul lui Hristos, iar strâmba noastră înțelegere trupească nu ne va fi de nici un folos. De cele mai multe ori, nepăsarea față de Duhul Sfânt este cea care ne împiedică să sporim în viața duhovnicească și să păstrăm Tradiția”¹.

De asemenea, Părintele Sofronie Saharov amintea în acest sens al cinstirii și recunoștinței față de Părinții duhovnicești: „Vai celor ce resping vechile predanii ce cuprind experiențele pozitive ale Părinților și ale Maicilor privind aflarea Sfântului Duh! Tot ceea ce a fost vreodată prin lucrarea harului ține de veșnicia lui Dumnezeu și nu se împrușcă cu vremea. Lepădând cuprinsul duhovnicesc al Tradiției noi încălcăm porunca: «Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta» (Matei 15, 4). Celui mândru nimeni nu-i poate fi Părinte duhovnicesc. Cel mândru, care disprețuiește pe Bătrâni, acela bineînțeles că nu va afla un Stareț, un Părinte duhovnicesc. Și oricât i-ar citi pe Cuv. Isaac Sirul, Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama – tot nu va cunoaște ceea ce se dă prin ascultare... Bineînțeles, citiți cărțile, primiți învățătură! Dar cea mai mare lucrare în creștinism este a se da voii lui Dumnezeu prin ascultare. Atunci Domnul vă va da ceea ce nu cunoaște nici o academie – rugăciunea curată. R. zicea că «mai bine este să fii prost decât să ai dureri de cap». Eu nu sunt de acord cu el. Nu este durere mai mare decât să fii prost, cu toate că nici un prost nu recunoaște acest lucru. Ce este și mai

¹ Arhimandritul Zaharia Zaharou, *Omul cel tainic al inimii*, Basilica, București, 2014, p. 196.

rău este că majoritatea oamenilor sunt nemulțumiți de soarta lor, dar este extraordinar de greu să găsești un om care să fie nemulțumit de mintea sa. Toți vorbesc cu încredere în adevărul lor! Cel mai des răspuns este «nu» la gândul, la interpelarea altuia. Omul bolnav psihic nu este în stare să sesizeze gândirea sau voința unei alte persoane. Prin urmare, absența dispoziției ascultării la un om e indiciul cel mai sigur al maladiei sale psihice. Astfel cel ascultător, deschis se îmbogățește cu experiență, se înalță treptat din putere în putere, se învață din toate să dobândească folos. Iscoditorul însă, cel înclinat a se sminti, cel neîncrezător, mai cu seamă cel mândru, nici de la proroc nu se va folosi, și la făcătorul de minuni nimic nu va întrezări, și va rămâne defăimat până în sfârșit. Oamenii au ajuns atât de complicați psihologic, încât fiecare persoană a devenit un încălcat nod de contradicții”.

Fie ca și lectura acestei antologii să aducă o contribuție pentru lămurirea și echilibrul duhovnicesc al sufletelor noastre care se confruntă cu diverse probleme contemporane!

Echilibrul liniștitor al omului duhovnicesc

Atunci când conștiința nu este curată, nici inima nu poate avea pace. Ele sunt într-o indestructibilă relație. Poate ca inima să fie împătimită și să producă neliniște conștiinței.

Conștiința se eliberează extrem de mult atunci când păstrăm cu strășnicie poziția sufletească împotriva dezordinii din noi. Chiar dacă n-am împlinit întru totul idealurile noastre creștine la măsura zilei, dar să păstrăm în noi și să rămânem credincioși „principiului” – o trăire ruptă, neșovăitoare. Nu-L mărturisești pe Iisus Hristos înaintea oamenilor, în momente ce se ivesc, dar nu-L mărturisești nici înaintea sufletului tău, ca să-L consideri Adevărul desăvârșit la care zici că dorești să slujești și, iată, rămâi căldicel, că nu a zice, ci a mișca înseamnă a ajunge. Mergând pe drumul cel mare și bun împotriva chemărilor rușinoase și comode ale firii, încă fiind pe drum, te simți mult eliberat de conștiință și inima ta se consideră oarecum ajunsă, și se bucură și încep să iasă din ea puteri de viață având cu plinătate în ea harul cel mult liniștitor.

Un om duhovnicesc nu spune niciodată că nu este un om foarte păcătos. Se vede mai păcătos decât toți. Și totuși se duce la biserică sau mai bine zis se pune pe pocăință. Disprețul ăsta față de tine s-ar putea să fie o stare de autentică smerenie, dar să nu

te diluezi în așa hal încât să nu mai ai nicio nădejde de mântuire, să-ți tai forțele rugăciunilor și nădejdlor.¹ Dar dacă te disprețuiești pe tine, asta înseamnă deja o biruință. Însă nu poți spune că te disprețuiești în sensul că te compari cu alții și nu te găsești la nivel cu ei. Nu este bine! Comparația asta poate să fie o stare de mândrie ascunsă „că nu sunt la nivelul cutare” - de ce te interesează lucrul acesta? Tu răspunzi de nivelul pe care îl ai. V-am spus, pahare mici, pahare mari, dacă e plin fiecare, este desăvârșit la măsura paharului. La măsura la care ești tu, la măsura aceea ți se cere. După darurile pe care ți le-a dat. Adică unuia i-a dat unul, unuia i-a dat trei, altuia i-a dat cinci. Le-a cerut socoteală după darurile pe care le primiseră (Matei 25, 14-30). Mai vinovat este cel care stă pe loc, care-i nepăsător,

¹ „Psihologia încearcă să-l elibereze pe om de complexe de vinovăție, în timp ce în viața în Hristos trăim durerea, chinul depărtării noastre de Dumnezeu, și nu încetăm pocăința până când această durere nu se va transfigura. Psihologia nu ține seama de *Revelația Divină*, conform Căreia omul este creat după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu. Psihologii îl cercetează pe om prin om - adică prin puteri omenești, în felul acesta însă, oamenii deznădăduiesc văzându-și mizeria lăuntrică. Dimpotrivă, dacă privim necurăția dinlăuntrul nostru prin duhul zdrobirii inimii, este cu totul altceva, căci se naște astfel rugăciunea cea cu nădejde în Hristos. Când omul ajunge la frica lui Dumnezeu, vede înlăuntrul său și cele mai mici mișcări ale păcatului și începe pocăința, tânguirea. Atunci este nevoie de un Părinte duhovnicesc, de dragoste și răbdare, căci altfel se va zdrobi. Una este frica psihologică, și alta frica duhovnicească. Frica psihologică duce la deznădejde și-l paralizează pe om. Frica duhovnicească îl însuflă pe om, ducându-l până la învierea din moartea păcatului. Frica lui Dumnezeu nu seamănă cu instinctul animalic” *Părintele Sofronie Saharov*.

Res care nu știe ce-o să vină! „Velerim și Veler Doamne,” și atât, știi?

Să nu-ți muncești conștiința singur, mergând numai cu puterea ta spre desăvârșire, complexându-te că nu ai ajuns sau că nu se poate ajunge ușor. Lupta este de o viață, nu te iscodi singur, smerește-te, că văzând silința ta, dar și liniștea ta, toată bunătatea și numele bun vin de la Marea Dreaptă Judecată și Iubire ale lui Dumnezeu și te va stăpâni un sentiment al veșniciei și aceasta, iubite frate, nu este puțin lucru.

Să veghezi mereu asupra ta, fără nici un duh înălțător și oriunde te vei găsi față de marile chemări, inima ta se va bucura și cu rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, vei rămâne un om al Crucii – un fiu al Învierii.

Ne-am învățat să consumăm timpul în loc să îl folosim duhovnicește. Haideți să ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci așa cum trebuie, să ne rugăm ca Dumnezeu să ne înmoaie inimile și să ia de pe fața pământului răul. Nu să stăm și să așteptăm prigoana¹. Prigoana trebuie să ne găsească luptând.

¹ „Războiul la care suntem supuși e foarte mare. Toți sunt împotriva noastră: și știința, și politica. Nu sunt pesimist, dar cred că trăim chiar vremurile din urmă. Starea noastră trebuie să fie mucenicească. «Ca o oaie la junghiere S-au adus, și ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu-și deschide gura Sa» (Isaia 53,7). Când răspundem la violență cu violență, nu facem nimic. Tăcerea mucenicească va arăta în timp biruința. Dacă și noi îi constrângem pe ceilalți, îi obligăm să pregătească un al doilea atac, mai mare. Orice luptă internațională sau de clasă este legată de violență: «Lovii-i pe vrăjmași». Însă porunca lui Hristos spune: «Iubiți pe vrăjmașii voștri». Această poruncă nu îngăduie deloc să coborâm Evanghelia la nivelul diviziunii fratricide a bunurilor materiale. Atunci când în

rândurile luptătorilor întră clericii, teologii, credincioșii creștini, în general, aceștia îi consideră mici la suflet și fricoși pe cei care evită să participe la acest fel de acțiuni. Cu cât mai primejdioasă este încăierarea cu opresorii, cu atât mai mult misiunea umanitară este considerată «mucenicie» pentru Hristos. Însă nu numai moartea trupească pentru mărturisirea Numelui Lui și a Evangheliei în vreme de prigoană este mucenicie, dar și fiecare scârbă suferită de creștin pentru înfăptuirea biruinței dragostei lui Hristos în această lume. Dragostea pentru vrăjmași este mucenicie. O astfel de dragoste devine firească sufletului prin lucrarea într-însul a suflului veșniciei. A ne ruga pentru cei care ne necăjesc și ne prigonesc, a face bine celor care ne urăsc, a binecuvânta pe cei care ne blestemă, a nu ne împotrivi răului, și altele asemenea, sunt în egală măsură mucenicie.

Evitarea ne este dictată de conștiința că orice schimbare de situație în relațiile sociale care se face printr-o modalitate revoluționară, adică violentă, în cele din urmă va dovedi că o violență se înlocuiește cu alta. Experiența istorică a dovedit aceasta într-un mare număr de cazuri. Deja am observat în cursul vieții noastre cum ideea dreptății i-a însuflețit pe oameni în lupta cu despotismul și exploatarea, pentru libertatea și deplinele drepturi pentru toți. Cu toate acestea, revoluțiile au sfârșit sau s-au preschimbat în regimuri teroriste, care au suprimat uriașe mase de populație, lipsindu-le de cele mai elementare drepturi și cele asemenea. Oricât de profundă ar fi tulburarea noastră pentru nedreptățile vreunui sistem, schimbarea lui trebuie să fie legată de îndelungata procedură de ridicare a nivelului moral al oamenilor în general. Nu avem dreptul să săvârșim fapte de violență - chiar și asupra celor violenți - în numele lui Hristos. Însă a muștra nedreptatea, trăind cu intensitate, pentru a păzi dreptatea față de toți, o putem face când vedem folos din cuvântul nostru. Săvârșirea Dumnezeieștii Liturghii, care este Jertfă pentru mântuirea tuturor oamenilor, este cea mai înaltă participare dintre toate la greaua slujire adusă umanității. Nu ne este îngăduit să ne abatem de la scopul nostru, care este rămânerea în lumina poruncilor Domnului. Dacă vom deveni una din puterile întinericului care luptă pentru dominarea asupra fraților, vom umbri lumina pe care Dumnezeu a adus-o pe pământ. Și tocmai această crimă este, dintre toate, cea mai vătămătoare pentru noi. Lumea nu are nevoie de «Biserica politică». Caracterul degradat al Bisericii lui Hristos, observat în ultimele secole a dus la depărtarea de ea a unei mari

Dar trebuie să știi când să acționezi. Nu e bine să provocăm noi prigoana înainte, să trâmbițăm, pentru că dușmanul aude și vede poziția noastră. Și îi dăm elemente noi ca să ia măsuri noi. Nu e bine să

mulțimi de credincioși. Putem restabili marea strălucire a Bisericii numai prin străduința ostentivă de a trăi creștinește, evanghelicește, fără să ne abatem luarea-aminte și să cercetăm cum se comportă contemporanii noștri. Dacă creștinii nu vor dobândi harismele duhovnicești autentice, și mai întâi sfințenia, predica cu cuvinte va rămâne un «chimval răsunător». Evenimentele exterioare sunt de fapt manifestarea stărilor duhovnicești ale omenirii. Cu neputință este a vindeca omenirea prin mijloace politice, căci rădăcina bolii este în planul duhului. Prin urmare câtă vreme se va ignora acest plan, boala lumii nu va face decât să înainteze.

De aceea, lucrările noastre nu trebuie să aibă deloc un scop politic. Politica nu încapă în Evanghelie, deoarece politica cere putere, în timp ce Evanghelia propovăduiește dragostea, jertfa, deșertarea de sine, crucea. Întoarcerea oamenilor către pământ nu le îngăduie să vadă Biserica în adevărata ei esență: ca Împărăție a dragostei Părintelui Ceresc, ca spațiu al strălucirii Sfântului Duh, ca și cale de asemănare cu întru tot desăvârșitul Dumnezeu-Om, Iisus Hristos.

Nu trebuie să ne temem de vremelnica depărtare a oamenilor de Biserică. Pilda lui Hristos, Care a fost părăsit cu desăvârșire în ziua Golgotei Sale, să ne întărească să mergem pe urmele Lui. El singur a stat, fiind condamnat de legea statului de drept roman, de către Sinedriul juridic și chiar de către mulțimea poporului. Prin urmare, chiar dacă ne vor părăsi toți, nici atunci nu trebuie să coborâm dimensiunile adevărate ale Revelației nou-testamentare, care ne-a fost dăruită prin Patimile lui Hristos, la nivelul «eticii», al «umanismului ateu», la nivelul «oricărui loc și fel de divertisment». Se poate ca apostazia să ia dimensiuni și mai mari. Nu este exclus ca fiecare dintre noi să fie gata să se împotrivescă întregii lumi, pentru a sta în credință. Să fie milioane, să ne considere proști toți intelectualii și neînvățații, răspunsul nostru va fi unul: «Oricât de mic și neînsemnat sunt, însă, în Hristos, eu sunt cel drept, iar nu voi, care sunteți departe de Hristos»” *Părintele Sofronie Saharov*.

te descoperi. **Vreau să mă lovească dușmanul unde vreau eu, nu unde vrea el!**

Lepădare este atunci când consimți personal actul apostaziei¹. Trebuie să te temi de acest Antihrist numai atunci când îl accepți tu. Nu suntem însă departe de lepădarea totală... Dar încă nu e lepădarea cea desăvârșită.² Este începutul primejdios al acelei lepădări, din care nu vei mai putea ieși mai târziu.³ Deocamdată s-a arătat numai

¹ În Apocalipsa 13, 16 ni se spune clar că acest semn, [implantare sau inserare a cipului în corpul uman] 666 [pecetluirea], toți cei care îl vor primi, îl vor primi cu voia lor liberă și toți cei care vor refuza nu vor avea posibilități economice, sociale, vor fi în afara societății. Această pecetluire nu va fi făcută într-un mod „magic”, ascuns, pentru că și diavolul și organele lui vor ca omul să participe conștient la lucrarea lui!

² A fost întrebat Sfântul Paisie Aghioritul despre aceste acte biometrice: „«Gheronda, ce ne puteți spune despre antihrist și 666? Suntem aproape? Care este părerea Sfinției Voastre?» «Binecuvântatule, s-a scris prima pagină. Au început.» Într-o vreme voiam să-mi iau o cartelă de credit pentru supermarket și una pentru bancă. Am împrumutat una de la un prieten și am mers în Sfântul Munte să i-o arăt Părintelui Paisie. «Gheronda, te rog să-mi spui dacă este bine să iau o astfel de cartelă», i-am spus. «Nu binecuvântatule, aceasta nu este pecetea lui Antihrist. Dar privește la această dungă neagră ce se află sub nume. Ți place să porți dolii fără să ai înmormântare?» «Nu», i-am răspuns. «Ei, atunci să nu o ieși»” Nikolas Zurnazoglu, *Cuviosul Paisie Aghioritul, Mărturii ale închinătorilor*, vol. I, Ed. Evanghelistos, București, 2006, p. 132; „Când le vor aduna pe [toate celelalte carduri existente deja] un singur card, pe acela să nu-l primiți, pentru că are legătură directă cu pecetluirea (Apocalipsa 13, 16)” Nikolas A. Zournatzoglou, *Mărturii ale închinătorilor, Cuviosul Paisie Aghioritul - 1924-1994*, vol. II, Editura Egumenița, Galați, 2014, p. 62.

³ „Fleacuri! Lucruri fără importanță! De ce te-ai crampona de ele? De ce n-ai face un gest care-i o simplă formă? Așa i s-a spus Apostolului Luca, la Atena, când i s-a cerut să arunce o fărâma de tămâie pe

un 6, dacă înțelegeți, și mai urmează încă doi. Toate sunt bune, că se separă adevărul de minciună. Dar dușmanul, nu vedeți? Atacă tocmai lucrurile esențiale care te țin de viața aceasta socială: pașapoarte, permise auto, cărți de identitate. De aceea nu este acceptabil să intri în luptă fără gândul morții, al jertfei, al Crucii. Or să mai cadă din noi. Cum o vrea Dumnezeu! Eu m-am pronunțat: Nu accept așa ceva! Căci bătălia s-a dat și de sârbi, și de greci, dar cu instituțiile s-a dat...

Lepădarea este: „Eu nu cred în Domnul Hristos.” De ce vă temeți de 666 când sunteți oamenii lui Hristos? Să vă temeți de 666 când nu mai sunteți ai lui Hristos. Orice păcat constituie o cedare, orice patimă, o trădare, orice răutate, o înfrângere. Trebuie să vă temeți de viața împătimită – să vă luptați să fiți oamenii lui Iisus Hristos.

Este o râvnă necontrolată care seamănă nițel a idee fixă... Parcă la hirotesia întru duhovnic li s-a specificat că sunt parțial investiți cu această misiune și cu acest mare har al dezlegării păcatelor. Primejdia mare este că chiar duhovnicii rămân oarecum smintiți în problema actelor biometrice. Dacă te-ai găsi în Turcia, cumperi pâine în moneda

altarul idolicesc spre a fi scutit de osândă. Numai că în asemenea situație fărâma aceea de tămâie (...) nu mai este o bucată, o bucățică, o fărâmă de substanță rășinoasă, ci e TOTUL și însăși CONDIȚIA TA UMANĂ și LEGĂTURA TA CU CERUL și însăși PERSOANA respectivului – și dacă azvârli tămâia n-are nicio importanță, însă persoana aceea s-a pulverizat. **Refuzând, Apostolul Luca a știut ce face și a înțeles ce poate deveni – în anumite împrejurări – «o fărâmă de tămâie»**” Nicolae Steinhardt, *Jurnalul Fericii*, Manuscrisul de la Rohia, Mănăstirea Rohia/Poliorom, Iași, 2012, p. 458.

oficială a Turciei, dar asta nu înseamnă că te-ai turcit, că te-ai lepădat de Hristos (I Cor 10, 27). Duhovnicii care nu mai primesc la spovedanie și opresc de la Împărtășanie pe cei care au acte cu cip vor da ei răspuns în fața lui Hristos! Ce ușor ne băgăm în iad considerându-i lepădați de har pe cei cu acte biometrice!

Și, dacă va trebui să credem că e un semn apocaliptic, ar scădea râvna și astfel învățătura creștină va fi zadarnică, **pentru că deja trăim un sfârșit, trăim împliniri de prorocii**¹.

¹ Se observă la unii dintre credincioși cum exagerează cuvintele Sfântului Paisie Aghioritul. Pare de asemenea ciudat că vorbind ei de nașterea Antihristului, nu amintesc despre venirea lui Hristos ca Judecător. Sfântul Iustin Popovici ne încredințează: „Creștinul trăiește în această lume dar, ca și cum s-ar afla înaintea înfricoșătoarei Judecăți, își măsoară sinele și fiecare simțire, fiecare cuvânt și fiecare faptă a sa cu măsura înfricoșătoarei Judecăți. Toate le prețuiește și le judecă cu măsura și prețul înfricoșătoarei Judecăți. Minții omenești îi este cu neputință nu numai să prevadă sau, cu atât mai mult, să determine, să știe și să se bazeze pe anumite concluzii despre când va veni sfârșitul lumii. Este nevoie ca în această lume, în această grădină zidită de mâinile lui Dumnezeu, toate să se «coacă» exact așa cum sunt rânduite dinainte în planul cel din veac al lui Dumnezeu, și atunci, numai atunci, se va ajunge la sfârșitul lumii. În această privință, calculele umane sunt întotdeauna nesigure, întotdeauna inexacte și greșite. Duhul prorociei nu înseamnă numai prevederea viitorului, ci și «expunerea» sub lucrarea directă a Harului Sfântului Duh, a tainelor lui Dumnezeu și a cunoștinței acestor taine necesare pentru mântuire credincioșilor. Cel ce proroceste vorbește oamenilor, spre zidire, îndemn și mângâiere (I Cor. 14, 3). Cel ce proroceste, strigând și aducând membrilor Bisericii adevărurile dumnezeiești, zidește Biserica, îi zidește pe toți credincioșii care îl ascultă. De aceea să nu distrugeți prorociile și să nu le disprețuiți. Adevăratele prorocii să le luați în seamă, să le considerați, să le cinstiți, iar pe cele false să le smulgeți din rădăcină”. Părinții duhovnicești avertizează, astfel, asupra faptului că profetia este de